(క్రిందటి సంచిక నుంచి కొనసాగింపు)

జరిగిన కథ

మహతి, వంశీ చిననాటి స్నేహితులు. ఒకే ఊళ్ళో ఉంటారు. వంశీ, సీమల సంసారంలో వింత సంక్షోభం రగులుతూ ఉంటుంది. ఈలోగా మహతికి రూమ్మేట్ గా మహతీ, వంశీల చిన్నప్పటి మరో స్నేహితురాలు గౌతమి వస్తుంది. ముగ్గురూ కలిసి వంశీవాళ్ళ అమ్మమ్మగారి ఊరు రావిపాడులో జాతర చూడడానికి బయలుదేరుతారు. అక్కడ వంశీకి రజనీ ఆంటీ కనిపిస్తారు. రజనీ ఆంటీ కూతురు మోహన, వంశీ ఊరివాడే అయిన నందూ.. తమ పెళ్ళికి గతంలో వంశీ సాయం తీసుకున్నారు. నందూ, మోహనల పెళ్ళికి నందూ పెద్దలు ఒప్పుకోకపోడానికి కారణం రజనీ ఆంటీ. వంశీ ద్వారా ఆమె కథను విని మహతి ఆశ్చర్యపోతుంది. స్వయంగా కలిసి ఆమె నిర్ణయానికి కారణం అడిగి తెలుసుకుంటుంది

9

అధికారి నెమ్మదితనం,

ప్రియురాలి కోపం,

సమర్ధుడి క్షమ,

పండితుడి మాట,

మూర్ఖుడి మౌనం.. చాలా అరుదైన అదృష్టాలట! వంశీకి ఆ అదృష్టం పట్టి పదినిముషాలైనా కాకముందే టీపాయ్ మీదున్న ఫోన్ రింగ్ అయింది. విసురుగా వచ్చి ఆన్సర్ చేసింది సీమ.

" పార్క్ పక్క సందులో కుడివరసలో నాలుగో ఇల్లు బాబాయ్.. ఎర్రగేటు." ఫోన్ పెట్టేసి వంశీ వైపు చూసింది. వంశీ చేతిలో ఉన్న పుస్తకాన్ని విసిరికొట్టాలనే కోరికని బలంగా అణుచుకుని, సాధ్యమైనంత నెమ్మదిగా చెప్పింది.

"కాసేపు ఆ పుస్తకం పక్కన పెడతావా? వచ్చేది నా బంధువులైనా, వస్తున్నది నీ ఇంటికి కదా.. పలకరించకపోతే బావుండదు."

"రానీ.. అయినా ఎందుకు పలకరించనూ...?" ఆమె మాటల్లో దాగిన కోపాన్ని గమనించనట్టు అతిమామూలుగా చెప్పాడు.

"ఏమోలే.. ఆకులు నాకేవాడికి మూతులు నాకేవాడనీ.. నాకే ఈ ఇంట్లో దిక్కులేదు. ఇంక నా కోసం గెస్టు కూడానా..!" సాగదీసింది.

"........"

పుస్తకంలోంచి కళ్ళు తిప్పని వంశీని తేరిపార చూసింది. ఏం చెయ్యాలో పాలుపోలేదామెకి. ఉక్రోషం తన్నుకొస్తోంది. పంటిబిగువున చుట్టాలకి అతిథిమర్యాదలు చేసి సాగనంపింది. వాళ్ళు గడపదాటగానే చరచరా హాల్లోకి వచ్చింది. వంశీ అక్కడ లేడు. మేడ మీది బాల్కనీలో నిలబడి ఫోన్ మాట్లాడుతున్నాడు. అస్పష్టంగా వినిపిస్తున్న మాటలు.. సీమ చెవుల్లో హోరెత్తిపోయింది.

కాల్ పూర్తి చేసి గదిలోకి అడుగుపెట్టిన వంశీకి, మంచం మీద బోర్లా పడుక్కుని వెక్కిళ్ళు పెడుతున్న సీమ కనిపించింది. ఎప్పట్లా దగ్గరికి వెళ్ళలేకపోయాడు.

"నేనెందుకు నీకు? నీకు నీ వాళ్ళూ, నీ సరదాలు, షికార్లు ముఖ్యం. ఇంట్లో పెళ్ళాం ఉందనీ, దానికీ ప్రాణం ఉందనీ నీకు గుర్తుండదు. స్వార్థం. పచ్చి స్వార్థం."

"....."

"అరిచి, ఏడ్చి ఇదే ఊరుకుంటుందిలే అని.. ఊరుకోక ఏం చేస్తుందిలే అని. చూడు.. బెల్లం కొట్టిన రాయిలా ఎలా చూస్తున్నాడో..!" చివాలున లేచి కూర్చుంది.

"సీమా.. నీకేం కావాలో నాకు తెలీదు. నీకూ తెలుసని నేననుకోను. పండక్కి రమ్మన్నాను. కుదరదన్నావు. రావిపాడు రావడానికి ఏదో అడ్డు చెప్పావు. అన్నిటికీ నువ్వే భాష్యం చెప్పేసుకుని, పెడర్ధాలు తీసేసుకుని మనసు పాడుచేసుకుంటున్నావ్. ముందా నెగిటివ్ థింకింగ్ లోంచి బయటికి రా.. మనకేం లోటుందని?"

"పెద్దాలు తీసేది నేను. మనసు పాడుచేసుకునేదీ నేనే.. నువ్వు మాత్రం టింగురంగా అని నచ్చినదాంతో కులుకుతూ ఉంటే, నేను ఇంట్లో పడుండి, నీకు నచ్చినప్పుడు నీతో కాపురం చేస్తూ, పిల్లల్ని కంటూ, నువ్వు చెప్పేదంతా విని నమ్ముతూంటే అప్పుడు మంచిదాన్ని. ఏం.. అంతేనా?"

"**ప్చ్**.. సీమా.. ఎలా చెప్తే నీకు అర్ధమవుతుంది?" అసహనంగా మంచానికి దగ్గరగా కుర్చీ లాక్కుని కూర్చుంటూ అడిగాడు.

"నాకేం అర్ధం కానక్కర్లేదు. నీకు నచ్చినట్టు ఊరేగు. రావిపాడు ఎవరితో వెళ్ళావ్?" చీకట్లో బాణం వేస్తూ అడిగింది.

"నువ్వూ వస్తే తెలిసేది. ఇన్ని ప్రశ్నలుండేవి కావు కదా నీకు.." నవ్వాడు.

"అదిగో.. అలా నవ్వకు. నాకు ఒళ్ళు మండిపోతోంది. అయినా నీకెక్కడికక్కడ ఖాతాలున్నాయ్ కదా..! తల్లి అక్కడ, కూతురిక్కడ. సరిపోదంటే మావయ్య పెళ్ళామూ మనకి వరసే..!" మాట పూర్తవక మునుపే సీమ కళ్ళు బైర్లు కమ్మాయి.

మెట్లు దిగుతున్న వంశీ మొహం జేవురించి ఉంది. విసురుగా తలుపేసుకుని వీధిలోకి నడిచాడు.

***

"లెఫ్టీస్ కి ఇన్సోమ్నియా ఉంటుందట! నిజమేనన్నమాట!! " ఎడమ చేత్తో నోట్ బుక్ లో ఏదో రాసుకుంటున్న గౌతమి ఎదురుగా కూర్చున్నాడు వంశీ. రావిపాడు అప్పటికే తొలిజాము నిద్రలో సోలుతోంది.

"హహ్హహా.. ఇంకా నయం స్కిజోఫ్రేనియా ఉంటుందనలేదు." పుస్తకం పక్కన పెట్టేసింది.

"డిస్టర్బ్ చేసానా? రాసుకుంటున్నావ్ కదా.. ఏదో.."

"ఉహు.. మహతి నిద్రపోయింది. నాకింకా నిద్దర్రాలేదు. ఊరికే ఏదో.. " కుర్చీలో ముందుకు జరుగుతూ చెప్పింది.

"కవిత్వమా? డైరీనా?" సీరియస్ గా అడిగాడు.

"ఉహూ.. అకౌంట్స్. నాన్నగారిచ్చిన మూడుంపావలాకీ ఇంటికెళ్ళాక లెక్క చెప్పొద్దూ!"

"పావలాలు చెల్లే ఊరూ, ఖర్చులిచ్చే తండ్రీ.. envy you!"

"హహహ్హా.. నీతో మాట్లాడలేం వంశీ.."

"మాట్లాడద్దంటావ్ అయితే.. " సీరియస్ గా లేవబోయాడు. ఠక్కున చెయ్యి పట్టుకుని ఆపేసింది. ఆపై కంగారు అణుచుకుంటూ.. నవ్వేసింది.

మండువా గుమ్మానికి పక్కగా వేసున్న కుర్చీల్లో కూర్చున్నారిద్దరూ. ఎడమచేతి వేళ్ళతో కుడిచేతి వేళ్ళని దీక్షగా చక్కదిద్దుతూ ఆమె..

"ఫోటోలు తియ్యడం కూడా ఎడంచేతి వాటమేనా?" గడ్డం కింద చేతులు పెట్టుకుని కుర్చీలో ముందుకు వాలి అడిగాడు.

"Does it make any difference?" నవ్వింది.

"ఏమో.. నువ్వే చెప్పాలి." నిజాయితీగా అడిగాడు.

"ఫోటోగ్రఫీలో కాదు కానీ, క్లాసెస్ కి వెళ్ళేప్పుడు మాత్రం ఇబ్బంది పడ్డాను." ఆగి చెప్పింది.. " క్లాస్ రూమ్ చైర్స్.. వాటికి రైట్ సైడ్ ఉంటాయ్ కదా రైటింగ్ పాడ్స్.. రాసుకోడానికి ఇబ్బంది."

" ఊ.. ఇంకా.."

"కుడి చేత్తో కొబ్బరికాయ కొట్టలేను కోవెలకెళ్తే. ఏదైనా వడ్డించాలంటే గభాలున ఎడం చెయ్యే ముందుకొచ్చేస్తుంది." నవ్వుతూ చెప్పింది.

కోలగా ఉన్న ఆమె మొహంలో మెరుస్తున్న కళ్ళని, పైకి బిగించిన పోనీటైల్ వల్ల విశాలంగా కనిపిస్తున్న నుదురునీ పరీక్షగా చూస్తూ అడిగాడు.. "సిజర్స్ కూడా ఇబ్బందే కదూ!"

"ఓ..యా..! నా దగ్గర లెఫ్ట్ హేండర్స్ సిజర్స్ ఉన్నాయ్. చాలా కష్టం లేకపోతే. నువ్వు ఈసారెప్పుడైనా ఎడం చేత్తో కత్తిరించి చూడు తెలుస్తుంది ఎంత ఇబ్బందో.."

"అయితే ఏం... క్రియేటివ్ కదా! ఎడం చేతివాటం వాళ్ళకి బ్రహ్మాండమైన ఐక్యూ ఉంటుందంటారు." సానుభూతిగా చెప్పాడు.

వంశీ మొహం చూస్తూ నవ్వాపుకోలేకపోయింది గౌతమి.

"రాయడం కష్టం. లెఫ్టీస్ బాల్ పాయింట్ పెన్ తో రాసేప్పుడు పుష్ చేస్తాం పెన్ ని. నిజానికి ఇంక్ ఫ్లో తో సమాంతరంగా పుల్ చేస్తూ రాసుకుంటూ వెళ్తే సులువు అంటారు. కుదరదుగా మాకు.. " చెప్పింది పుస్తకం వెనక పేజ్ మీద "వంశీ.." అని రాసి చూపిస్తూ.. కాస్త ఒంపుగా ఉన్న నల్లటి తెలుగు అక్షరాలలో తన పేరు వైపు చూస్తూండిపోయాడో క్షణం.

"ఓ మాంచి లెఫ్ట్ హేండెడ్ జోక్ గుర్తొస్తోంది." సన్నగా నవ్వుకుంటూ చెప్పాడు.

"ఏదీ.. లిటిల్ బాబీ.. జీసస్ జోకేనా?" అడిగింది గౌతమి ఆసక్తిగా.

"ఉహూ.. ఏవిటది?"

"అంత నవ్వేం రాదు కానీ.. నువ్వు చెప్పు."

"వస్తుందో రాదో చెప్తేగా తెలిసేదీ.."

"ఉహూ.. నువ్వు చెప్పు."

"ఇలాగే మధురం 'చిత్రం చిత్రం మహాచిత్రం కథ' చెప్పదు ఎప్పటికీ.. "

"మధురం?"

"మధురవాణిలే.. కన్యాశుల్కంలో.."

"బాగా చదువుతావేం నువ్వూ..?"

"ఊ.. కొంచెం. నువ్వు?"

"**ప్చ్**..."

"........."

"ఇంతకీ జోక్ చెప్పు వంశీ.."

"వంటింటిపని పూర్తి చేసుకొచ్చి, పక్కన కూర్చుని ప్రేమగా చిలకలందిస్తున్న భార్యని, భర్త అడిగాడట ఓ రోజు. "నేను చచ్చిపోతే మళ్ళీ పెళ్ళాడుతావటే..?" అని. "After a considerable period of grieving, yes.. I would. We all need companionship." అని చెప్పిందట."

"భార్యకి ఇంగ్లీషొచ్చా?"

"చొప్పదంటు ప్రశ్నలని వీటినే అంటారన్నమాట.." కోపంగా చెప్పాడు.

"Sorry.. Sorry.. చెప్పు.. చెప్పు.."

"అప్పుడు భర్త కాస్త కళవళపడి అడిగాడటా.. "నేను చచ్చిపోయి, నువ్వు మళ్ళీ పెళ్ళాడితే.. నీ మారుమొగుడు ఈ ఇంట్లోనే ఉంటాట్టా..?" అని.."

"ఊ.."

"అదేం ప్రశ్నండీ.. ఎంత కష్టపడి ఇటుకా సున్నం పేర్చి కట్టుకున్నాం బొమ్మరిల్లు.. వదిలేసుకుపోలేను కదా!! I'm not going to get rid of my house. I guess he would." అని ఢంకా మీద దెబ్బ కొట్టి మరీ చెప్పిందట."

"హహ్హహా.. పాపం!"

"అప్పుడా మానవుడడిగాడూ.. "నేను చచ్చిపోయి, నువ్వు మళ్ళీ పెళ్ళాడి, నీ మారుమొగుడు ఈ ఇంట్లోనే ఉన్నట్టైనా.. "

"........" నవ్వాపుకుంటూ చూస్తోంది గౌతమి.

".. ఉన్నట్టైనా.. would he sleep in our bed?"

"ఊ.."

"అప్పుడా సాధ్వి చెప్పిందీ.. "హయ్యో నా నెత్తిరాతా.. ఇవేం అనుమానాలండీ?? మీరు లేరని మంచం పాడుబెడతానుటండీ!! లక్షలు పోసి చెక్కించుకున్న చిలకల పందిరి పట్టెమంచం!! so I guess he would." అందట.."

పకపకా నవ్వేసింది వంశీ మొహంలో హావభావాలు చూస్తూ..

"ఇంకా ఊరుకోలేని పతిదేవుడడిగాట్ట పాపం.. ""If I died and you remarried, and he lived in this house and slept in our bed, would he use my golf clubs?" అని.. ఆమె చాలా కూల్ గా చెప్పిందట.. "No, Sweetheart!! He's left-handed!" అని.

నవ్వుతున్న గౌతమిని పరీక్షిస్తున్నట్టు అడిగాడు వంశీ.. "ఇంతకీ ఈ కథలో నీతేమిటీ?"

"Golf is an expensive sport. అని." అంతే పెంకిగా నవ్వుతూ చెప్పింది.

"Clever girl!!" మెచ్చుకోలుగా చూస్తూ చెప్పాడు. పకపకా నవ్వింది.

ఆ నవ్వు ఇద్దరి మొహాల్లోనూ చాలా సేపు వెలుగుతూ ఉండిపోయింది.

"ఊరు నచ్చిందా?" తన ప్రశ్న తనకే వింతగా అనిపించిందతనికి.

"మనూరి కంటే కొంచెం పల్లెటూరు కదా.. బావుంది." చున్నీ తలచుట్టూ తిప్పి కప్పుకుంటూ చెప్పింది.

"నా రూట్స్ ఉన్నాయిక్కడ." ఏవిటిలా మాట్లాడుతున్నానని మరోసారి విస్తుపోయాడు తనలో తానే..

"ఊఁ.. "

"ఇష్టం.. రావిపాడంటే. ఇప్పుడెవరూ లేకపోయినా వచ్చి తడిమిచూసుకుంటూ ఉంటాను. ఏడాదికోసారి."

"ఊఁ.."

"ఒక ప్లేస్ తో ఇంత అనుబంధం.. విచిత్రమే కానీ.."

"ఉహూ.. కాదు. నాకూ ఉన్నాయ్ అలాంటి వింత ఇష్టాలు. మా పెదబాబాయ్ వాళ్ళున్నారు లక్కవరపుకోటలో.. వాళ్ళ ఇల్లంటే చాలా ఇష్టం. కొనేసుకుని తాళం వేసేసుకోవాలన్నంత ఇష్టం. వాళ్ళమ్మరు కానీ.. నేనక్కడే పెరిగాను ఏడేళ్ళొచ్చేదాకా." చిన్నగా నవ్వింది.

"ఓహ్.. అయితే నువ్వు ఊళ్లోకి వచ్చినేడాదే అనుకుంటా భద్రావతికి ఉప్పెన." సాలోచనగా చెప్పాడు.

"నిన్నూ... " ఎడమచెయ్యెత్తి కొడతానన్నట్టు అభినయిస్తూ నవ్వేసింది.

" నువ్వు తీసిన ఫోటో.. మహతి బెడ్రూమ్ లో.. చూసాను. చాలా బావుంది."

"జెమినీడ్స్ ఫొటో? ఊఁ.. థాంక్స్.. ఈ ఊళ్ళో అయితే ఇంకా బాగా వచ్చుండేది." తల దించుకున్నదల్లా మళ్ళీ తననే చూస్తున్న వంశీ కళ్ళలో కళ్ళు కలుపుతూ చెప్పింది.

"క్లియర్ స్కై... ఊఁ.. అవును."

"లెస్ హ్యుమిడిటీ కూడా.. నైట్ స్కై తీసేటప్పుడు వాతావరణం హ్యూమిడ్ గా ఉండకూడదు. ఈ ఊరి గాలి పొడిగా ఉంది."

"ఓహ్... ఓకే." తల పంకించాడు చాలా అర్థమైనట్టు.

ఏం మాట్లాడుకోవాలో అర్థం కానట్టూ కాసేపు మౌనం. చీకటి రొద మరీ ఎక్కువైంది.

"ఉదయాన్నే బయలుదేరాలి." అదేదో చంద్రమండలయాత్రన్నంత గంభీరంగా చెప్పాడు.

"ఊఁ.. ఊఁ.." అంతే సీరియస్ గా తలూపింది.

"ఆకలేస్తోంది." ప్రకటించాడు.

"చాక్లెట్ ఓకేనా?" కుర్చీ పక్కనున్న హేండ్ బేగ్ తీస్తూ అడిగింది.

పంచుకుతిన్న చాక్లెట్ రేపర్ ని భద్రంగా మళ్ళీ బేగ్ లో వేస్తోంది గౌతమి.. గుడ్నైట్ చెప్పి వెళ్తూ ఎందుకో వెనక్కి తిరిగిన వంశీ చూసేసరికి. చురుకైన కళ్ళతో కోపంగా చూస్తూ తన చెంప పగలగొట్టి, చూపుడు వేలు చూపిస్తూ "చెప్పులు కాలువలోంచి తీసి, కడిగి ఆరబెట్టి.. నేను ట్యూషన్ లోంచి వచ్చేసరికి అక్కడ పెట్టాలి.. జాగ్రత్త." అని ఉరుముతున్న గౌతమి గుర్తొచ్చింది. నవ్వుకుంటూ లోపలికెళ్ళి మంచం మీద ఒరిగాడు.

***

నడిచీ నడిచీ విశ్రాంతి కోరుతున్న కాళ్ళని లవ్ సీట్ హేండ్ రెస్ట్ మీద వేసుకుని, లేప్టాప్ ఒళ్లో పెట్టుకుని పక్కకు తిరిగి కూర్చున్నాడు వంశీ. రావిపాడు నుండి వచ్చాక మైల్ చెక్ చెయ్యలేదని గుర్తొచ్చింది. 'ఏదీ.. వచ్చీ రాగానే యుద్ధం..' విసుక్కున్నాడు మనసులోనే. కాసేపట్లో లేప్టాప్ మూసేయబోతూ ఆగి, ఓ వస్తువు కోసం గూగుల్ చేసి ఆర్డర్ ఇచ్చాడు. వెనక్కి వాలి కళ్ళు మూసుకున్నాడు. పల్చని చెక్కిళ్ళతో కోలగా ఉన్న గౌతమి మొహం కళ్ళముందు కదిలిందో క్షణం. ఉలిక్కిపడి సరిగా కూర్చున్నాడు.. ఆలోచిస్తూ.

***

నిద్రలేచేసరికి హాలంతా పరుచుకున్న వెలుతురు వంశీ కళ్ళలో గుచ్చుకుంది. బద్ధకంగా ఆవులిస్తూ టైం చూసేసరికి ఏడున్నర. 'మొద్దు నిద్రపోయానే..!' అనుకుంటూ.. మేడ మీదకి నడిచాడు. మెట్లెక్కుతూ యధాలాపంగా వెనక్కి తిరిగి చూసిన వంశీకి వీధితలుపు పూర్తిగా తీసి కనిపించింది. రాత్రి మర్చిపోయానా.. అని ఆలోచిస్తూ, హఠాత్తుగా ఏదో తట్టి గబగబా గదిలోకి వెళ్ళాడు.

ఊహించినట్టే ఖాళీ గది.. డ్రసింగ్ టేబుల్ దగ్గర రెపరెపలాడుతున్న కాగితం ఎగిరిపోకుండా, దానిమీద బరువుగా మెరుస్తున్న సీమ రాళ్ళ హెయిర్ క్లిప్..

ఇంకావుంది.

(రచయిత్రి బ్లాగు http://kothavakaya.blogspot.com/)